

Miguel Roca Cabanellas

Tal volta, la majoria dels lectors de l'anterior número d'EL TEMPS es pregunten qui és aquest arquebisbe de València que ha gosat beneir el desgavell de la traducció blavera dels Evangelis. Si, com diuen, és un home tan sabut, neutral, impassible i, pel que sembla, bon xicot, ¿com ha pegat aquesta patinada?

Encara que nascut a Mallorca, Mi-

Jordi FRANQUET

Res valencià no li preocupa de debò. No voldria morir ací. L'última possibilitat, doncs, que li queda de fer «carrera» eclesiàstica és tornar-se a Roma, atès que l'arquebisbat de Madrid —somniava ser el successor de Tarancon— se li ha escapat de les mans. Ha superat, però, aquesta frustració quan s'ha assabentat que en la capital del Regne d'Espanya el farien treballar massa i no comptaria amb un clero tan dòcil.

Miguel Roca, fill de Madrid i pare d'una versió evangèlica de llengua rebordonada

guel Roca Cabanellas se sent fill de Madrid per la mateixa raó que Abril Martorell deia que era de Segòvia. Quatre ciutats emmarquen la seua vida: Madrid, on torna sempre que pot, perquè li encanta estar al dia de la remurologia política; Roma, que duu al cor i a la boca: no hi ha conversa on no empre mots italians; Múrcia, si t'he vist no me'n recorde, i València.

Parla molt acuradament el castellà i, l'idioma de la seua terra nadiua, «lo entiendo, pero no lo hablo». Després de vora sis anys d'estar entre nosaltres, i contra el que va prometre en arribar, encara no ha tingut temps ni ganes de parlar i escriure en la nostra llengua. Sembla estar de pas.

Una altra qualitat de l'arquebisbe consisteix a congelar tot el que toca —«Kelvinator», li diuen—. Pendent com està sempre del que pugen retraure-li des de la Nunciatura o des de qualsevol despatax vaticà, encotilla tan canònicament totes les iniciatives —per exemple el Sinode o l'Assemblea del Poble de Déu— que moren abans de nàixer. És veritat que aquesta fredor és en gran part temperamental, i en això no té culpa: cadascú és com és. Diuen que, en privat, és un bon conversador, encara que el distanciament, i fins i tot la ironia, amb què tracta certs problemes, més que una virtut pareix una pantalla defensiva. I això quan no diu mentides (diplomàtiques, s'en-

tén, per raons d'altíssima governació eclesiàstica).

Diuen també que sap molta teologia, que llig moltíssim i que està al dia en tot. De fet, està subscript a moltes revistes, encara que d'alguna, valenciana per cert, s'ha donat de baixa. («Es que la recibo repetida», diria, ¡mentida!) Compta amb una biblioteca particular ben assortida i un capellà compon per a ell tots els matins un dossier amb les principals notícies i comentaris de la premsa local i nacional. O siga que desdejuna com un ministre.

Malgrat tot, encara no ha escrit mai una pastoral o un llibre on demostre tot el que sap. Les homilies, escrites prèviament o improvisades, són un «torro». Això no vol dir que no tinga idees. En té, i algunes de ben fixes. Com ara la que els rectors que es dediquen a l'apostolat obrer acaben secularitzant-se i per tant s'ha de procurar que aquesta vel·leïtat no floresca en les ments seminarístiques. El que no diu, perquè la paradeta se n'aniria a pacte, és que són moltíssims més els superiors i els professors del seminari que s'han secularitzat.

De la unitat de la llengua, fins fa poc deia que no ho tenia clar. Per fi sembla haver-se aclarit, i tots estem amb ganes que ens diga les raons per les quals ha rebutjat els dictàmens de les universitats i facultats de Filologia de tot el món i ha acceptat els criteris acientífics i volubles de l'Acadèmia de Cultura Valenciana. No ho farà, però. I menys per escrit. Fóra massa compromés. Per fora se'n riurà i procurarà, amb bones paraules, llevar importància a l'assumpte i, per dins, es considerarà víctima d'una campanya anticlerical promoguda pels «rojos». Tot menys reconèixer el seu agosarat analfabetisme. Al respecte seria molt il·lustratiu conèixer tots els tira-i-amolla entre la Diputació i ell amb motiu del lloguer de l'antic Patronat, ara Sala Escalante. I les represàlies que per tal motiu ha sofert, i encara pateix, la Junta del Patronat.

Dels periodistes, no se'n fia massa, encara que aquesta desconfiança no és privativa d'ell; la comparteix amb els seus germans en l'episcopat. Millor serà posar el punt final, no siga que ens caiga damunt una excomunió.